

ת"פ 513/02 - מדינת ישראל נגד מוחמד עותמאן

בית המשפט המחוזי בירושלים
ת"פ 513-02 מדינת ישראל נ' עותמאן

בפני כבוד השופט בן-ציון גリンברגר
מדינת ישראל

המואשימה

נגד
מוחמד עותמאן ע"י ב"כ עו"ד עאטף
פרחאת
הנאשם

זכור דין

כתב האישום

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום בגין הואשם בעבירות דלהלן: **עבירה שוד**, עבירה לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), **և עבירת החזקת סכין שלא כדין**, עבירה לפי סעיף 186א לחוק.

2. מתיאור העובדות שבכתב האישום עולה כי במועד שאינו ידוע למואשימה, בסמוך לפני אירוע השוד שיתואר להלן, קשוו הנאשם וארכעה אנשים נוספים (מוחמד אבו עסב, נימר דעים, עבד אלרחמן פקיה (להלן: "האחרים")) וחרבי אבו עסב לשודד את רכבו של המתלוון.

3. ביום 14.7.16, בסמוך לשעה 00:30, נסעו מוחמד ואשתו לאנה (להלן: "המתלוננים") יחד עם ארבעת ילדיהם בני 13, 9, 6 ו- 1.5 ברכב מסוג ב.מ.וו. בצעע אפור מבית קרוביהם בראש עמוד בירושלים לביתם בענאתה החדשה. כאשר הגיעו המתלוננים ברכב בסמוך לבית מול שער הבית, יצאו מהרכב המתלוננת ובתיה בת ה- 13 על מנת לפתח את השער ואת הבית, כאשר חלקלם רעלוי פנים, והקיפו את הרכב מכל צדדיו. מוחמד (חרבי) אבו עסב הגיעו הנאשם והאחרים אל הרכב, כאשר חלקלם רעלוי פנים, והקיפו את הרכב מכל צדדיו. מוחמד (חרבי) אבו עסב נעמד ליד דלת הנהג כאשר בידו אקדח, והוא כיוון את האקדח לכיוון חלון הנהג למקום מושבו של המתלוון והורה לו לצאת מהרכב. לאחר מכן הגיעו יריות באוויר וזאת כדי להטיל אימה על המתלוון ובני משפחתו.

4. הנאשם והאחרים פנו למתלוון והורו לו ולילדיו לצאת מהרכב. כאשר יצאו שני ילדים מהרכב הגיעו אליו הנאשם, אשר החזיק בידו סכין, והרים את הסcin לעבר הילדים. הילדים, אשר הלכו תחילה לעבר קדמת הרכב, ברחו לכיוון השני ועברו מחזרי הרכב לכיוון הבית, כאשר הנאשם רודף אחריהם עם הסcin שבידו.

5. המתלוון יצא מהרכב כאשר הוא מחזיק את התינוק בין השנה וחזי בידו והתרחק מהרכב יחד עם שלושת ילדיו. או אז חזרה המתלוונת לכיוון הרכב יחד עם בתה וביקשה מהנאשם והאחרים כי יאפשרו לה ללקחת מהרכב את חפציהם האישיים. הנאשם סירב לתת למתלוונת לגשת לרכב ולקחת את חפציה ואימם לפגוע בה באמצעות הסcin. אולם, מוחמד (חרבי) אבו עסב הצליח למתלוונת לגשת לרכב ולקחת את חפציה. בזמן שהמתלוונת ובתה אספו את

החפצים מהרכב ומטא המטען, חלק מהאחרים עמדו בקרבתן כאשר בידיהם סכין. לאחר שהמתלוננת סיימה לחתת את החפצים, דחף אותה אחד האחים.

6. לאחר מכן נכנסו הנאשם והאחים לרכב כאשר מוחמד חביב אבו עסב נוהג ברכב, ונסעו מהמקום.

7. במשיו אלה גנב הנאשם בצוותא חד ובעת מעשה או בתכו לפניו, ביצע מעשה אלימות במתלוננים ואיים לבצע מעשה אלימות במתלוננים כדי להשיג את הדבר הנגנבן או לעכבו אצלו או כדי למנוע התנגדות בגין הרכב או להתגבר עליהם, כאשר הוא מזין בנשך שיש בו כדי לסקול ולפגוע, והיה בחבורה.

8. בתשובה הנאשם לכתב האישום כפר במיוחס לו.

9. בהכרעת הדיון מיום 28.2.17 הורשע הנאשם, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות שיווחסו לו בכתב האישום.

10. מצוין כי ענייניהם של שאר השותפים לעבירה על פי כתב האישום נדונו בתיקם אחרים. עניינו של עבד אלרחמן פקיה נדון בת"פ 2104-02-14, בו הורשע בעבירות שוד לאחר ניהול הוכחות ונגזר עליו מאסר בפועל של 12 חודשים ומאסר על תנאי של 8 חודשים. שאר השותפים נדונו בת"פ 1955-02-14, והורשעו לאחר ניהול הוכחות ועל פי הודהתם במסגרת הסדר טיעון. על הנאים האמורים הוטלו העונשים דלהלן: חביב אבו עסב (סחיטה באיזומים) 12 חודשים מאסר בפועל ומאסר על תנאי למשך 12 חודשים; מוחמד אבו עסב (שוד מזין) 26 חודשים מאסר ומאסר על תנאי של 12 חודשים; נימר דעים - 12 חודשים מאסר בפועל ומאסר על תנאי של 12 חודשים; מוחמד אבו עסב (שוד מזין) 15 חודשים מאסר בפועל (יחד עם הפעלת מאסר על תנאי התליוי ועומד נגדו בתיק אחר, של 3 חודשים במצטבר ו-5 חודשים חופף).

ראיות לעונש

11. מטעם המאשימה הוגש הרישום הפלילי של הנאשם, ועודה ממנו כי בעברו של הנאשם הרשעה מבית משפט לנעור בגין פריצה לריבת משנת 2013 בגין נדון בין היתר למאסר בפועל לתקופה של 7 חודשים וכן מאסר על תנאי; הרשעה מבית משפט לנעור בגין קבלת נכסים שהושגו בפשע משנת 2011 בגין נדון למאסר על תנאי; הרשעה בבית משפט השלום בשנת 2011 בגין השתתפות בהתרעות, ניסיון לתקוף שוטר כשהתוקף מזין בנשך חם/קר והפרת הוראה חוקית, בגין נדון למאסר בפועל של 79 ימים וכן מאסר על תנאי; והרשעה משנת 2010 בבית משפט לנעור בגין השתתפות בהתקלות אסורה, בגין נדון לשלא"צ במשך 30 שעות.

12. כמו כן הוגש תסaurus של שירות המבחן מיום 16.5.17 אליו אתייחס להלן. מטעם הנאשם לא הוגש ראיות לעונש.

تسخير שירות המבחן

13. מהתש Kirby עולה כי הנאשם הינו בן 22, רווק, ונמצא כיום במעצר עד תום ההליכים בגין עבירות רכוש בהם הוגש לאחרונה (מ"ת 20438-03-17). טרם מעצרו בתיק האמור התגorder עם משפחתו בשועפט, ולדבריו עבד בתחום השיפוצים. הנאשם הינו הבן השני במשפחה, המונה זוג הורים ו-5 ילדים בטוח הגילאים 19-23 שנים. אביו של הנאשם, בן 50, הינו מורה בבית ספר באזורי מגורי השין לאו"ם. לפני כחצי שנה נפטרה אמו של הנאשם בעקבות מחלת לב.

14. מבלתי שacademic לפרטם באשר למורכבות המצב המשפטי, עקב שיקולי צנעת הפרט, אצין כי המשפחה מוכרת לשירות המבחן לנוכח עקב בעיות שהתעוררו במשפחה,omidut זה הועבר לידי קצין המבחן לצורך ערכית הتسקיר שבפנינו; ועובדה זו קיבלה את משקלה הראו בתסקיר שהוגש.

15. כן מצין קצין המבחן בתסקיר את ההסתבכות הקדומות של הנאשם בפלילים ואת העונשים שהוטלו עליו בעבר. בהקשר זה מצין קצין המבחן כי הנאשם הופנה לריאונה לשירות המבחן לנוכח כבר בהיותו בן 13 שנה בגין עבירה שענינה התקהלות אסורה, ובשנים שלאחר מכן עקב העבירות הנוספות בהן הורשע כמפורט לעיל. לדברי קצין המבחן,

"לאורך הקשר עמו, עולה הרושם כי מתנסה להפנים את חומרת ואיסור העבירות... לעניין ביצוע העבירות הנוכחות בגין הורשע, מוחמד צמצם התיחסותו למעורבותו הפלילית... לדבריו לא נכח בעצמו באירוע הנדון."

בסוף דבר מסיק קצין המבחן כי הנאשם **"מפעיל חשיבה קונקרטית וילדותית, מתנסה לערור התבוננות פנימית..."** התרשםנו כי מסרים קודמים לא הרתינו אותו ולא הציבו בפניו יכולת עמידה בפני גבולות חיצוניים... מאוחר ושולל לחלוין מעורבותו בעבירה, התקשינו לעמוד עמו על מניעו לביצועה, ואין לנו המלצה טיפולית בענינו. לאור האמור, בהתחשב בחומרת העבירה, אנו ממליצים להטיל על עותמאן ענישה מוחשית שתעמיד גבולות להתנהגותו, ושיש בה כדי למנוע ביצוע עבירות בעתיד".

הטעונים לעונש

טעוני ב"כ המאשימה

16. לטענת ב"כ המאשימה, הערכים המוגנים שנפגעו במקרה זה הם שלום הציבור ובתחומו בפרט, ובמיוחד במקרה דנן, בהתחשב בחומרת הנסיבות של ביצוע העבירות בהן הורשע הנאשם, שלוםם וביטחונם של בני המשפחה; כמו כן, הערך של הגנה על רכושו וקניינו של הפרט. לטענת ב"כ המאשימה, יש להתייחס במיוחד למידת האכזריות שבביצוע העבירות שבנדון, כאשר מדובר, בין היתר, בילדים קטנים אשר היו נוכחים באירוע ואשר כלפיהם הופעלה אלימות, בדמות האיום בסיכון מצד הנאשם, ועל כן, לסבירה ב"כ המאשימה, מדובר אף בפגיעה בערך העליון של כבוד האדם וחירותו. כמו כן מצין ב"כ המאשימה כי לפי כתוב האישום והכרעת הדין, מדובר באירוע אשר תוכנן מראש, אם כי בענינו של הנאשם הספציפי שבפנינו, חלקו בתכנון היה מזערתייחסת כאשר האחרים תכננו את השוד לפני כן ורק בשעה הסמוכה לאירוע צירפו אליו את הנאשם דנן.

17. טוען ב"כ המאשימה כי אומנם אין במקרה דנן פגיעות פיזיות במאן דהוא, אך שאין מקום לטען למתחם ברף העליון של הענישה הקבועה בחוק בעבירות שוד, דהיינו 20 שנות מאסר, ברם מדובר בכל זאת בשוד ברמה מחמירה ועל כן סבורה המאשימה כי **יש בנסיבות דנן לקבוע מתחם שבין 3 - 6 שנות מאסר בפועל**. אומנם, מדובר באירוע שבו מספר משתתפים, ובענינם של יתר הנאיםם כבר הסתינו ההליכים נגדם כאשר העונשים שהוטלו עליהם נמוכים יותר מזה המבוקש כלפי הנאשם דנן, כאמור לעיל, ברם, לסבירה ב"כ המאשימה, יש ללמידה מפסקת בית המשפט העליון כי בקביעת הענישה הホールמת, עקרון אחידות הענישה אינו חוזות הכלול, וחומרת מעשיו של הנאשם מחייבת במקרה דנן ענישה מחמירה יותר. בענינו, מצין ב"כ המאשימה כי בהליכים שהתקיימו בפני כב' השופט אמןון מהן הגיעו הצדדים בסופו של דבר להסדר טיעון המקהל ייחסת עם הנאיםם, כאשר לטענת ב"כ המאשימה, הסכמה המאשימה להסדר הטיעון האמור עקב **"קשה מוחותיים ביחס לראיות ולאופן ניהול"**; ובענינו של המפليل בתיק זהה, שהוא אלרחמן פקייה

אשר נדון בפני כב' השופטת של רנर, טוען ב"כ המאשימה כי יש להבחן בין עניינו לבין עניינו של 12 חדש בלבד, סבורה המאשימה כי העונש שהוטל אינו העונש הראי בעבירות המפורחות בכתב האישום, וכי ההחלטה מלמדת על חומרת העבירות האמורות כך שמתחייבת עונשה חמירה יותר. ב"כ המאשימה גם מצין כי הנאשם פקיה שיתף פעולה באופן מלא עם רשויות המשטרה והוא בעצם זה שפתח צוהר לכל הפרישה הזאת ואפשר את הרשותה של כל האחרים, וכן הורשע בסחיטה באיזמים ולא בשוד, כך שקיים שיקולים ממשמעותיים לקולא אשר אינם רלבנטיים בובאו לקבוע את העונשה ההולמת במקרה שבפניו.

18. כן מדגיש ב"כ המאשימה בהקשר זה כי יש להתייחס במלוא החומרה גם לעבירה הנוספת שבה הורשע הנאשם, דהיינו החזקת סיכון והשימוש בסיכון אשר בה איים על בני המשפחה, כאשר עבירה זו מוסיפה נדבך מחמיר יותר למכלול השיקולים שעל בית המשפט לשקל בקביעת העונשה ההולמת לנسبות.

19. באשר לנסיבותו של הנאשם מפני ב"כ המאשימה למסקנות הتفسיר, ממנו עולה כי אין למצוא נסיבות מוקלות של ממש, ובמיוחד כאשר לנאים עבר פלילי של ממש על אף גילו הצעיר, וכן העובדה כי בחר לנחל הוכחות. אין אלא להסיק מן התיאור המפורט שבتفسיר כי הנאשם אינו מבין את משמעות הדין הפלילי, והעונשים אשר הוטלו עליו עד כה בתיקיו הקיימים לא הצליחו להרטיע אותו מפני ביצוע עבירות נוספות. אי לכך גם אין כל שיקול של שיקום אשר ניתן היה להסתמך עליו לשם הקלה כלשהי בקביעת עונשו.

20. על בסיס כל האמור טוען ב"כ המאשימה כי יש למקם את הנאשם במחצית העליונה של המתחם ולגזר עליו עונש של 5 שנות מאסר בצרוף פיצויים משמעותיים למתלוננים אשר לטענת ב"כ המאשימה עדין לא זכו לקבל את רכבות בחזרה, וכן קנס ומאסר מותנה משמעותית שהיה בהם כדי להרטיע את הנאשם בפני ביצוע עבירות נוספות של רכוש וכן עבירות אלימות.

טייעוני ב"כ הנאשם

21. לטענות ב"כ הנאשם, המתחם הנטען על ידי ב"כ המאשימה כלל אינו משקף את העונשה הנווגת במקרים רבים שבהם פסקו בתי המשפט בנסיבות דומות. ראשית, מחייב עקרון אחידות העונשה גם במקרים דומים שייטיל בית המשפט על הנאשם דין לא יתרגו מכלול העונשים שהוטלו על יתר הנאים בפרישה שלפנינו. בהקשר זה מצין ב"כ הנאשם כי אף בעניינו של מוחמד ابو עסב, אשר החזיק באקדח וירה בו באוויר והשתמש בו כדי לאיים על המתלון, הוטלו 26 חודשים מאסר בפועל, דהיינו תקופת מאסר אשר פחותה בהרבה מהמיןומים של המתחם אליו טعن ב"כ המאשימה של 3 - 6 שנות מאסר; וכך אם ניקח בחשבון כי העונש האמור נקבע במסגרת הסדר טיעון, אין בכך כדי לאין את משקלו עת יקבע בית המשפט במקרה דין את העונש ההולם של הנאשם שלנו. בנגדוד לטענות ב"כ המאשימה טוען ב"כ הנאשם כי עקרון אחידות העונשה מתייחס לשני הרכבים אשר תמיד רלבנטיים בקביעת העונש ההולם: ראשית, העונשה הנווגת במכלול גזרי הדין בעבירות בהן הורשע הנאשם דין; ושנית, העונשה שהטיל בית המשפט על שותפיו לעבירה של הנאשם שלפנינו. על כן, טוען ב"כ הנאשם כי יש ליחס את המשקל הראי והמהותי לעונשים שהזדווגו בבית המשפט על יתר הנאים, ואם כך "עשה", הרי שאין כל מקום לקבוע מתחם עונשה כה מחמיר כפי שנטען על ידי ב"כ המאשימה.

22. כמו כן טוען ב"כ הנאשם כי אין להתייחס לעבירות הפלילי של הנאשם כבעור מכבד במיוחד, כאשר רוח הרשותה שלו מתייחסות להתקהלוות אסורות בהן הורשע בגין צער מאד בבית משפט לנוער.

23. באשר לעונשה הנווגת הפנה ב"כ הנאשם למספר גזרי דין, מהם ניתן ללמידה על גישה מקלה בהרבה

בהתואה לティעוני של ב"כ המאשימה. בין היתר מפנהה ב"כ הנאשם לת"פ 16-03-19407 **מדינת ישראל נ' נאסרabo עסב**, גזר דין שניית ממש לאחרונה ביום 17.5.17 על ידי כב' השופט אלכסנדר רון, בו הורשע הנאשם בביצוע תקיפה חמורה כלפי מעסיקו לשעבר, ללא שהוא איזומים בסיכון או באקדח, ובכל זאת בהמלצת שירות המבחן נשלח הנאשם לעבודות שירות בלבד. בתיק נסף, ת"פ 16-09-69360 **מדינת ישראל נ' אברהים עטן ומוחמד פואקה**, גם הוא מחודש Mai 2017, גזר בית המשפט עונש של מאסר בעבודות שירות בעניינם של צעירים שניגשו לעוברי אורח ואיימו עליהם באקדח דמה מפלסטיק שימיסרו את כספם. כמו כן הפנהה ב"כ הנאשם למספר פסקי דין נוספים של בית המשפט העליון אשר הסתיימו כולם בעבודות שירות. מצין ב"כ הנאשם עיר לכך שבכל התקדים בהם נגזרו עבודות שירות היו המלצות חיוביות של שירות המבחן, כאשר לא זה המצב בענייננו. למרות האמור, סבור ב"כ הנאשם כי אין לייחס משקל רב לאבחנה זו כיוון שמעוון בתסקרי עליה כי עיקר הסיבה להעדר המלצה נעוצה בכך שהנאים בחר לנויל את התקיק ועודין עומד על חפותו. לטענתה ב"כ הנאשם עובדה זו אינה מצדיקה "קפיצה עצת גדולה" עד לקביעת עונש של 5 שנות מאסר בפועל.

24. באשר ליתר השיקולים של תיקון 113 לחוק העונשין, טוען ב"כ הנאשם ראשית כל, כי חלקו בתכנון המוקדם אינו בעל משקל של ממש כיוון שעובדתית לא הוכח כי הנאשם השתתף בתכנון העיקרי של השוד, כאשר לפי כתוב האישום הцентр הנאים ליתר הנאים רק בשלב האחרון ממש לפני שהגיעו למקום האירוע; ועל כן ניתן להתייחס למרכיב זה כתכנון אשר היה כמעט לגמרי ספונטני מבחינתו של הנאשם.

25. באשר לשימוש בנשק טוען ב"כ הנאשם כי אין לייחס לנאים את השימוש בנשק חם בו הורשע מוחמדabo עסב, ועל אף שהנאים הורשע בכך שהשתתף ייחד עם יתר הנאים בשוד, טוען ב"כ הנאשם כי אין בכלל זה לייחס לנאים גם את השימוש בנשק של אחד מיתר הנאים, דבר שלא הוכח שידע עליו הנאים מראש או שהסתיכם לו, ואשר עליו לא הורשע. אומנם אין ספק כי יש לזקוף לחובתו של הנאשם את החזקת הסכין והשימוש בו באיזמו על בני המשפחה, ברם יש בהקשר זה לציין כי לא נעשה שימוש בפועל בסכין ולא נפצע אף אחד.

26. מוסף וטוען ב"כ הנאשם כי אין לייחס לנאים אלא חלק יחסית קטן בביצוע האירוע כולם. לטענתו, לנאים לא היה עניין בשוד, כאשר המנייע למעשה היה חוב לבאיו של נימר דעים, אליו לא קשור הנאשם כלל, אך שמתבקשת המשקנה כי חלקו של נימר דעים גדול יותר בביצוע השוד מאשר חלקו של הנאשם. בהקשר זה גם טוען ב"כ הנאשם כי הנאשם עצמו לא הרוויח ממ�ומה מביצוע השוד, ולא הובטה לו וגם לא קיבל לידי, כספים או רכוש כלשהם.

27. באשר לנטיותיו האישיות של הנאשם אשר אין קשרות לביצוע העבירות, מפנהה ב"כ הנאשם לפרטיו התספיר, כפי שפורט לעיל, מהם עולה כי אכן קיימות נטיות משפחתיות חמורות אשר מצדיקות הקלה בעינויה שתיגזר.

28. בסופו של יומם טוען ב"כ הנאשם כי אין הצדקה לעונשה כה חמורה כפי שדורש ב"כ המאשימה ולסבירתו, ניתן לקבוע מתחם החל מ-6 חודשים מאסר בפועל ומעלה, ובמקרה דין יש להסתפק בעונש שווה לזה שקיבלו אלרחמן פקיה וכן חרבו ابو עסב, של 12 חודשים מאסר בפועל לכל היותר.

דין והכרעה

29. כפי שפרט ב"כ המאשימה בטעוני, הערכים המוגנים שנפגעו בביצוע עבירה השוד בענייננו הינם קניינים וביחסיהם של אדם ושלומו של הציבור בכלל. באשר לעונשה הנוגגת אין אלא לחזור ולהפנות לדבריו דלהלן של בית המשפט העליון בע"פ 13/772 **אברהים יחיא נ' מדינת ישראל** (29.6.14) בדבר "הקשת הרחבה" של סוג מעשי השוד, הנבדלים זה מזה בחומרתם ובעונשה הנוגגת לגבים:

"קיימת קשת רחבה של מעשי שוד אפשריים הנבדלים זה מזה בנסיבותם ובמדד חומרתם. מידת הפגיעה בערכיהם החברתיים, וכן גם מדיניות הענישה הנוגעת, תלוים, אפוא, בנסיבות הקונקרטיות של מעשה השוד וחומרתו... אין זהה דינה של עבירה שנעבירה תוך פגעה פיסית אלימה לעבירה שבוצעה על דרך הפחדה בלבד; אין זהה דינה של עבירה שנעבירה לאחר תכנון והכנה מוקדים לעבירה אקראי-ספונטנית; אין זהה דינה של עבירה שנעבירה בחבורה לדינה של עבירת אדם יחיד; אין זהה דינה של עבירה שנעשתה תוך שימוש בנשק, חם או קר, לעבירה שנעשתה ללא שימוש בנשק; אין זהה דינה של עבירה חד פעמי למסכת שיטית של עבירות".

30. במקורה דנן, הנסיבות הקשורות ביצוע העבירה שלפנינו אכן חמורות, ובאשר לנאים שלפנינו, אף מצטרפת לעבירת השוד גם עבירת החזקת סכין, כאשר נעשה שימוש בה כלפי משפחה, אם כי לא נפגע אף אחד פגעה פיסית. אומנם, אני מיחס לנאים שלפנינו חלק מהותי בתכנון המוקדם לשוד, ברם פרט לכך אני מוצא שיש להבחן בין חלקו של הנאשם ביצוע השוד לבין חלקיהם של האחרים. אף אם החוב שבגינו נרקמה התוכנית לבצע את השוד אינו קשור לנאים אישית, הרי שהסתכם בכל זאת להצטרף ליתר הנאים ונסע בידך איתם למקום האירוע, כך שחלקו ביצוע העבירה היה מודע והتبסס על ידיעתו מראש שהקבוצה אכן הולכת לבצע את השוד.

31. כפי שטענו ב"כ הצדדים, כל אחד לכיוונו שלו, עקרון אחידות הענישה הינו רלבנטי ביותר בווא בית המשפט לקבוע את המתחם הראי ואת הענישה הולמת בנסיבות שלפנינו. כמפורט לעיל, הוטלו על ארבעת הנאים הנוספים עונשים שונים שבין 12 חודשים מאסר בפועל ל-26 חודשים מאסר בפועל, כל אחד לפי נסיבותו. אי לכך, טענתו של ב"כ המאשימה לקובעת מתחם שבין 3 ל- 6 שנים מאסר אינה יכולה להתקיים לאור המרווח של העונשים שהוטלו, אשר נמוכים בהרבה מן המינימום אליו טוען ב"כ המאשימה של 3 שנים מאסר. אני מתייחס גם לפסקה המגוננת שהגישו בא כוח הצדדים באשר לענישה הנוגגת, וכן לפסקה המזוכרת בגזר הדין שניתן על ידי כב' השופטת של רניר בעניינו של אלרחמן פקיה, ממנה עולה כי ישן נסיבות בהן יקבע מתחם המגע עד 42 חודשים מאסר בפועל, כפי שצין בע"פ 13/13 **עמנואל גברזגי נ' מדינת ישראל** (14.1.14); וכפי שעולה מע"פ 13/2849 **מדינת ישראל נ' טיציאן** טגבנה, ישם מקרים בהם יוטל על הנאשם 6 חודשים מאסר לריצוי בעבודות שירות בלבד, על אף שניתן לקבוע את הראי העליון של המתחם בrama של 50 חודשים מאסר בפועל. אין בכלל האמור אלא כדי להוכיח כי הנסיבות הספציפיות של כל מקרה ומקרה יכריעו את הקפ באשר לקובעת המתחם הראי, ובshallol כל האמור, הגעתו למסקנה כי המתחם הראי בנסיבות העבירות בהן הורשע הנאשם יעמוד על 12 חודשים מאסר עד 36 חודשים מאסר בפועל, כפי שנקבע בגזר דין של נימר דעים.

32. באשר לנסיבותו של הנאשם, פורטו לעיל מסקנות הتسkieר אשר הוגש בעניינו. מצד אחד אין הנאשם נוטל אחריות על מעשיו, ברם זאת כיוון שטוען גם היום לחפותו מן העבירות בהן הורשע, כאשר לטענתו כלל לא היה נוכח בעת ביצוע השוד; ומצד שני יש להתייחס במלוא כובד הראי לנסיבות המשפחתיות הקשות בהן גדל, כפי ש玆פורט בתסkieר. כן יש ליחס משקל משמעותי לעבוריו של הנאשם, אשר על אף גילו הצער הפסיק כבר לציבור רישום פלילי בו כוללות הרשותות בעיקר בתפרעויות וכדומה יחד עם הרשעה בגין עבירות רכוש אשר בגין ריצה עונש מאסר בפועל, כאשר נתונים אלה מצביעים על הצורך בהטלת עונש ממשמעותי לשם הרתעתו של הנאשם מלחזר ולבצע עבירות נוספות בעתידו.

33. לצדדים של כל אלה מחייב עקרון אחידות הענישה כי גם מיקומו של הנאשם בתחום המתחם שנקבע לעיל לא יחרוג חריגה של ממש מרוחות העונשים שהוטלו על יתר הנאים. אומנם, בית המשפט העליון התבטה במספר רב של הזרמיות כי עקרון האמור הינו רק אחד מהשיקולים הרלבנטיים עת מטיל בית המשפט את העונש הראי על הנאשם שלפנינו, ובענין דנן, קיים מרווח של ממש בין העונשים שהוטלו על הנאים השונים.

34. לאחר שבדקתי את נסיבותו של הנאשם, בין בקשר למידת השתתפותו באירוע, השימוש בסיכון מול בני

הmeshפחה, לרבות ילדים קטנים, לשם אiom עליהם, ובין בקשר לנסיבותו האישיות והmeshפחתיות הקשות, וכן לאחר שכלל העונשים שהוטלו על יתר הנאים, הגעתו לכל מסקנה כי בתוך המתחם שנקבע לעיל (12 עד 36 חודשים מאסר בפועל), יש להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל של 20 חודשים. בהתחשב בנסיבותו האישיות של הנאשם ובנסיבות הכלכליות החמורים של משפחתו, וכן בהתחשב בעובדה כי לא נוצר תשלום קנס או פיצוי כלשהו במסגרת גזר הדין של יתר הנאים בפרישה דן; כמו כן, בהתחשב בעובדה כי לא נתען בכתב האישום ולא הוכח כי הנאשם עצמו הרוויח דבר מביצוע השוד, בין אם ברכוש ובין אם בכיספים, לא אגוז על הנאשם תשלום קנס, ולא אטייל עליו חובה לתשלום פיצוי כלשהו למיטלונים.

אשר על כן, אני גוזר על הנאשם את העונשים דלהלן:

- א. עונש של מאסר בפועל של 20 חודשים, בגיןימי מעצר מיום 14.12.28 ועד ליום 15.1.11.
- ב. מאסר על תנאי של 12 חודשים כאשר התנאי הוא שבמשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר לא יעבור עבירת רכוש או אלימות מסווג פשע.

ג. ריצוי עונש המאסר החל מיום מתן גזר דין זה.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתחום 45 יום.

ניתן היום, י"א אב תשע"ז, 03 אוגוסט 2017, בהעדר הצדדים.